

У [претходном наставку](#) размотрено је првих девет тачака Иницијативе за спас Србије НСПМ-а.

10. поништавање неуставних и „државоликих“ (грб, застава, „главни град“) одредби Статута АП Војводине и доношење новог документа који не би садржавао елементе нестабилности, дуплирања надлежности и увећања бирократије;

Иако у Србији постоји већинско мишљење да АП Војводина не треба да има посебан статус у односу на остатак земље, да би се тренутно стање променило претходно се мора променити начин делегирања (избора) народних представника у врховном законодавном телу. Дакле, опет се враћамо на почетак, на тачку „1“ – већински изборни систем, тј. одузимање права страначким руководствомима да у име чланства и претпостављених симпатизера кроје капу целој нацији.

У Војводини се данас одвијају неки процеси који воде ка неумитној „државности“ и насилној сецесији – до које ће доћи ако у Србији на власти не буду снаге које ће аминovati отцепљење. Што је најгоре, носиоци тих активности су Срби ухлебљени у органима државне и покрајинске управе, од којих су неки и отворени експоненти страних интереса.

Некадашњи комунистички функционери поново активирају псеудо-научне теорије о „војвођанском“ идентитету, држе трибине на којима лажу једни друге о земљи дембелији каква је наводно Војводина била пре „јогурт револуције“, а њихова деца и деца њихове деце – солидно ухлебљена на јаслама страних фондова – не пропуштају ни једну прилику да на волеј дочекају све центаршутеве које им пласирају власти из Београда и србијанска талибанска опозиција...

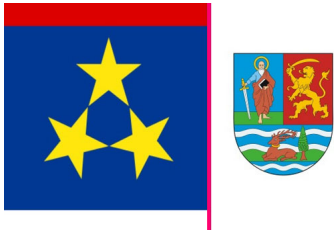
Људи без икаквих пословних референци, без порекла имовине, данас широм Војводине купују некретнине и пољопривредно земљиште... Нико их не пита одакле им паре, чиме су гарантовали враћање кредита (ако су новац позајмили) – не пита јер су постпетооктобарске „демократске власти“ одлучиле да им не смета ни новац

Размишљања о Иницијативи за спас Србије НСПМ (2)

Пише: Драгослав Павков
субота, 11 август 2012 15:09

нарко-дилера, ни онај од трговине крадених аутомобила, а прича се и да неки осумњичени за препродају крадених људских органа преко „својих“ Срба грозничаво купују напуштене и изненада наслеђене салаше по Бачкој... О хрватским тајкунима, који без икаквих проблема и зазора купују све што им се у Војводини свиди, више нема смисла тупити плајваз...

Пре две године, хрватски министар пољопривреде (тачно сте прочитали: „хрватски министар пољопривреде“ а не „министар пољопривреде Хрватске“) поделио је решења о здравственом осигурању грађанима насељеним на локацијама „Кенђија и Корлатош“, као и позиве да се „натјечу“ за „државне потицаје“ – што је јако лепо од њега, једино постоји мали проблем: Кенђија и Корлатош су викенд насеља у МЗ Бездан - Бачка, Војводина, Република Србија. То је онај део територије Србије који Хрватска својата позивајући се на промену тока Дунава, на шта велики пријатељ њиховог председника Јосиповића није имао амандман... А изгледа да га није имао ни будући премијер. Наравно, поклон се у зубе не гледа, па нисам чуо да је неко одбио поклон господина Чобанковића... Али сам чуо врло јасно и гласно како је Хрватска тужна и дужна – само су изгледа њихови лопови мање похлепни од наших; и они кад врцају мед воле да оближу прсте, али нешто оставе и народу у виду путева, субвенција, стипендија, социјалне помоћи за незапослене, ето – чак и грађане суседних држава подмићују здравственим књижицама и подстицајима. А Србија? Е, Србијанци су много кварни; упропастили су Војводину и све одвукли у Београд... Ко не верује – нека упореди Ђиласов и Жежељев мост.

За то време, док све ово пролази мимо нас, ми се исцрпљујемо каприциозностима и одричемо се иницијативе у корист своје штете. Да би већина грађана Србије могла да утиче на трендове у северној покрајини – неопходно је учинити оно што се тражи у овој тачки: „*поништавање неуставних и „државоликих“ (грб, застава, „главни град“) одредби Статута АП Војводине...*“ ☐ За почетак.

11. „*дебеоградизација*“ власти која не би ишла на уштрб државног јединства; измештање појединих институција и министарстава у регионалне центре ван Београда;

Пише: Драгослав Павков
субота, 11 август 2012 15:09

Поздрављам свако спуштање надлежности на нижи ниво. Нема разлога да се из центра прописује нешто што грађани могу да се договоре у оквиру локалних институција. Принцип којег се треба држати јесте да Влада, приликом предлагања буџета, одреди како и колико локалне самоуправе учествују у његовом извршењу, а да начин прикупљања средстава и одговорност за извршење препусте локалним органима власти. На тај начин би се избегло пребацивање одговорности са општине на округ, са округа на Владу, итд. Да локална власт постане власт, а не место где партијски кадрови нижег ранга „пеку занат“ док чекају да аванзују...

12. хитно оснивање Српске развојне банке, о чему се годинама говори, али што се непрестано опструира од стране страног банкарског лобија који на тај начин исисава ионако недостајућа средства из српске државе и привреде;

Јес' да муцам из економије, али (исправите ме ако грешим) мени све то делује овако:

Динар је прецењен и вештачки конвертибилан само да би увозници (трговци) могли да за што мање динара купе што више девиза којима онда у иностранству плаћају робу коју овде пласирају. Када би се динар срушио на његову реалну вредност (а реално је онолико колико је покривен златом, девизним резервама, робом за коју постоји тражња – нафтом на пример, а не кредитима које НБС може да дигне ради „очувања курса динара“), увозницима би роба коју набављају у иностранству била прескупа, мислим – не би била скупа њима, него ми, овдашњи, не бисмо могли да је платимо. А морамо да се облачимо, да једемо, пијемо, градимо куће, обрађујемо земљу... Значи, оно што не бисмо могли да купимо од увозника – морали бисмо да произведемо сами. А ту производњу би финансирала Српска развојна банка. Под реалном а не под лихварском каматом. Кредити би се давали на основу приложеног бизнис плана, а за тачност података и представљених позиција својом приватном имовином гарантовало би овлашћено лице које тражи кредит.

Одговарајућа институција, која би била поштено плаћена да изврши процену ризика у који се држава преко развојне банке упушта кредитирајући неки привредни субјекат,

Пише: Драгослав Павков
субота, 11 август 2012 15:09

сносила би последице евентуалне своје лоше процене. Практично – ако због обмане од стране те институције банка (држава) изгуби новац – одговорно лице/а иду у затвор на дужи рок, имовина им се плени како би се санирала штета... Ово је наравно тежи пут од задуживања, али никад не смемо сметнути с ума да нам стране банке данас веома скупо продају новац. Да се дугови морају враћати. Да пребацивање наших дугова на потомство једноставно није лепо и лоше говори о нашој генерацији. Захтевамо поштовање од оних које смо без питања унапред задужили?! Ако мене питате – прилично болесно. Као допуна овој „теорији“ је следећа тачка:

13. апсолутни нагласак на производни сектор, а посебно на пољопривреду и прехранбену индустрију као годинама запостављену, а највећу развојну шансу; већу оријентацију на исток, нарочито на за нас отворено и компатибилно тржиште бившег СССР и земаља Средњег и Блиског истока;

14. увођење „кризног“ пореза на профите страних банака и осигуравајућих друштава;

Наравно. Сви који послују на тржишту Србије треба да поднесу терет кризе у којој се земља (не искључиво својом кривицом) налази. Ако им се не допада већи порез, нека кажу ко им је, када и под којим околностима обећао привилегован положај. Да и њега упитамо за „јуначко“ здравље.

15. обавеза послодавца да раднику којег отпушта као технолошки вишак исплати отпремнину у висини двогодишње радникове плате;

Ова тачка је изазвала контроверзе, али све је заправо једноставно; ми смо као друштво протраћили цео двадесети век. Оно за шта су се запослени у срећеним демократским државама изборили пред други светски рат – код нас се посматра као рецидив реалсоцијализма, а људи који то помињу проглашавају се за неке „комунисте“. Када аутомобилски концерн у САД најави отпуштање 2000 радника – то не значи да ће ти људи остати на улици, без средстава за кирију, грејање, електрику... Уговор са послодавцем им гарантује исплату отпремнине за случај губитка посла без кривице запосленог, а социјална служба је обавезна да им исплаћује месечну надокнаду док не пронађу други посао. Служба за запошљавање им тражи и препоручује радна места, уместо да их (као код нас) „едукује“ како се пише СиВи и води глупе евиденције које у ствари никога не занимају.

Код нас послодавци (приватни или држава – свеједно) запослене доживљавају као неуго и бесловесно робље коме, додуше, не ограничавају слободу да оде; сваки разговор о висини плате, правима из уговора о раду, итд, завршава се са: „Ако ти се не свиђа – узми књижицу и иди, има на Бироу много који би радили и за мање...“

Друштво је већ платило огромну цену тога што је огромну имовину која се водила као „друштвена својина“ препустило доброј вољи и похлепи мешетара којима су пропали економисти дали „научно“ покриће за пљачку. Време је да се послодавци принуде на поштовање уговора које потписују са запосленима и њиховим синдикатима. Обавеза да последице свог незнања, бахатости и лоших процена о кретањима на тржишту са запослених преузму на себе – изгледа као добар почетак. Онај ко нема могућност да утиче на управљање привредним субјектом (запослени), не може сносити кривицу за лоше пословање. Газда за себе суверено узима сав профит који фирма створи, запосленима удељује тек за голо преживљавање. Поштено је онда да газда преузме и гро одговорности за лоше пословање, престанак радног односа због стечаја запосленима је сасвим довољна казна.

Али, ако власник зарађује на упропашћавању сопствене компаније, тако што гаси једну (и оставља дугове држави) а одмах сутрадан региструје другу фирму у којој ће запослити друге очајнике – које ће онда извесно време изабљивати, заговарати и завлачити док не објави нови стечај – за њега и његову пословну политику морају се заинтересовати државни органи, органи гоњења пре свега. Држава мора да се штити од таквих „бизнисмена“ јер она је та која мора да збрињава људе које овај употреби ради стицања зараде и одбаци, ти људи долазе на шалтере центара за социјални рад и траже помоћ од државе.

Онај ко жели да се бави предузетништвом и то зна да ради, од државе треба да добије сваку помоћ и заштиту својих интереса; али исто тако, он мора да буде спреман да сноси последице свог незнања или лоших трендова на тржишту, и то не тако што ће детету уместо Мерцедеса (због кризе) за „осамнаести“ купити Опел, већ тако што ће делити судбину оних које је својим лошим одлукама довео до губитка радних места.

16. фиксно везивање пензија за раст плата у државној управи и обрнуто;

Кратко и јасно: Пензионери и запослени у државној управи финансирају се из истог извора, поштено је да им надокнаде расту синхронизовано. Тачно је да пензионери мање једу, али је тачно и то да им више треба медицинске неге која више није бесплатна, често им је потребна и туђа помоћ... Дакле – предлог за везивање пензија са платама запослених у државним органима је потпуно на месту.

17. обавезна стерилизација за силоватеље у поврату; отварање дебате о поновном увођењу смртне казне за најтеже и посебно окрутне злочине;

По мом мишљењу – брзоплето убачено у Иницијативу, у стратешка документа се не уносе такви предлози! :)

Потребно је ефикасно и за сва времена спречити силоватеље да понове (не)дело, али стерилизација није решење, из простог разлога – јер они и не силују да би се размножавали, већ да би задовољили своје настране „потребе“. Због тога их треба онемогућити оштријим казнама, упућивањем на лечење где ће им стручњаци хемијским средствима контролисати либидо, обавезном надзору оних који су одслужили казну... Али то не бива у земљи где се за силовање уз претњу оружјем добије две године затвора, и то не у Митровици или Забели већ у неком окружном затвору, из кога се због доброг владања и уз помоћ „угледних“ рођака на условну слободу излази веома брзо.

Принцип који треба да се примени код извршилаца крвних а нарочито сексуалних деликата је следећи: Ако си силоватељ или убица, у твојој глави нешто не функционише како треба, значи – треба те или изоловати од нормалног света или лечити. Ни једно ни друго се не може провести за годину-две дана: прво – јер ти година иза решетака само добро дође као одмор од стварног света, па излазиш таман кад ти „робијање“ досади, а друго – јер је за саму дијагнозу, тј. дефектажу квара потребно много времена. Значи, психијатријско посматрање и лечење у установи треба да траје више година, чини ми се да је пет минимално права мера. Оно јес' да је то трошак за друштво, али какве смо све трошкове поднели у задње време, мислим да би нам се овај (изолација и лечење силоватеља) врло брзо исплатио. Друга прича која захтева отварање посебне теме су психијатри који својим пацијентима олако дају атесте „излечен“. За њих треба донети

Пише: Драгослав Павков
субота, 11 август 2012 15:09

посебан закон, јер штете које они могу да направе због пар стотина евра су немерљиве.

18. забрана хомосексуалне пропаганде и промоције међу малолетним лицима;

Поздрављам и подржавам. С тим што бих забрану проширио и на све друге промоције сексуалности.

Малолетна лица имају сасвим довољно предмета за размишљање, лупање главом и опредељивање око тога ко је бољи, „геј“ или „стрејт“ им треба као чир. Није ми познато да је неки просечно интелигентан адолесцент у моје време остао сексуално неопредељен, упркос чињеници да нисмо имали овакав притисак натрђених манекенки или продуктованих хомоса... Дакле оставимо децу на миру, опорезујмо све што промовише неморал, нерад, криминал, дрогу, покажимо им да се девијантна понашања не исплате, да је друштво спремно да санкционише појединце и групе који намеравају да зарађују на њиховој младалачкој збуњености и жељи за истраживањем непознатог.

Али, да бисмо у тај посао могли да кренемо, првенствено морамо да се ослободимо поданичког положаја према онима који нас кредитирају, од чијих транши живи пола нације.

19. обавезно коришћење ћирилице као уставом прописаног писма у свим облицима јавне комуникације (осим за националне мањине);

Ова обавеза итекако постоји, једино што је спорно је тзв. „равноправност“ писама; проблем је наине што се стечена права појединца не смеју умањивати, а неки појединци, наши суграђани, у прошлости су стекли право да не знају ћирилицу. Међутим, то њихово „право“ не ограничава државу и њене органе да сва своја писмена свим својим грађанима доставља искључиво на ћирилици. Пошто државни орган не може да зна како се који грађанин у ком тренутку национално опредељује, он свима пише ћирилицом, а лице које не зна да прочита писмено има право да од тог државног органа у форми приговора затражи да му се обрати на језику и писму које му је разумљиво. Приговор би наравно задржао правни посао за време потребно да се приговарачу одговори. Мислим да би потврда савета одређене националне мањине или копија важећег личног документа где се види националност приговарача биле довољне за доказивање

Пише: Драгослав Павков
субота, 11 август 2012 15:09

оправданости непознавања ћирилице. За случај да неко неосновано приговара како би опструисао неки правни посао – треба предвидети новчану казну довољно високу да га се од таквих активности одврати.

Дакле, максимално поштовање стечених права припадника националних мањина, али истовремено поштовање обавезе државе да заштити права већине.

20. □ обавезна основна војна обука у трајању од три до шест месеци. □

Три месеца су сасвим довољна да би се регрут – војни обвезник обучио основним војничким вештинама. Уосталом, основна пешадијска обука „у моје време“ трајала је 52 дана.

Али, првенствено треба променити закон о одбрани, у коме се морају дефинисати и разграничити појмови војни обвезник и војна обавеза. Данас имамо један галиматијас за кога се „из авиона“ види да није наших руку дело, да су га правили злонамерни странци а да га је предложио и прогурао курсација из Квантика – актуелни министар одбране, Драган Шутановац.

Закон мора да се промени у смислу увођења обавезне војне обуке за све држављане Србије без обзира на народност, пол, расу, верско или сексуално опредељење. Надлежни државни органи (регрутне комисије) одредили би врсту и меру обуке за сваког појединца. После завршене војне обуке, обвезник се упућује у војно територијални орган у месту пребивалишта који му одређује ратни распоред и јединицу у којој ће наставити обуку. Месец дана годишње би било сасвим довољно. Постоје полигони и разна друга места широм земље где би се могли подићи шатори у којима би војни обвезници боравили и радили. Боравак у тим камповима би им био плаћен од стране послодавца, а незапослени би за ангажовање били плаћени из буџета Министарства одбране. Униформе и интендантску опрему сваки обвезник би носио кући

Размишљања о Иницијативи за спас Србије НСПМ (2)

Пише: Драгослав Павков
субота, 11 август 2012 15:09

и био би дужан да се о њој стара, а у случају непосредне ратне опасности обвезницима би се поделило и лично наоружање – наравно без муниције.

Актуелни закон о одбрани пун је нелогичности и ево, признајем, било ми је мучно да га читам до краја; имамо на пример војну обавезу у резервном саставу али нигде не пише ко би требало ту обавезу да спроведе? Ваљда они који су већ одслужили војни рок?! Будући да већ неколико генерација војника није отишло на основно оспособљавање, чини ми се умесним питање: „Како се у резервни састав може упутити лице које не зна с које стране пушка пуца?“ Или ће нам Национална гарда Охаја послати своје, обучене војнике да нас бране ако нас ко нападне?

Осим ових двадесет тачака Иницијативе за спас Србије постоји још неколико важних питања о којима треба постићи договор. Промена начина на који се дели правда – на пример.

Ово су само нека моја лична размишљања о документу који је понудила НСПМ. Позивам коментаторе да се укључе у дебату, како би се на основу ових двадесет тачака израдила једна свеобухватна стратегија за стварни спас државе. Онај ко не види да смо у проблему, да се угледамо на лоше узоре, да кад идемо погрешним путем – што више новца, времена и труда уложимо – само ћемо брже стићи на погрешно место – или је слеп код очију или је задрт у својим заблудама. Такође позивам све учеснике да покушају да избегну ситне пакости и дисквалификације типа: „Ово је неписмено, нереално, све се одлучује на другом месту...“

Аутор се не кандидује за НИН-ову награду него жели да са читаоцима подели неке своје утиске, трудећи се притом да буде што разумљивији; може бити да је нешто нејасно – о томе ћемо детаљније испод текста...

Будимо реални – тражимо немогуће. Мисли ли ико да је Радомир Николић свог сина

Размишљања о Иницијативи за спас Србије НСПМ (2)

Пише: Драгослав Павков
субота, 11 август 2012 15:09

икад замишљао као председника државе? Богами – *ене* га председник. Дакле, небо је граница.

Тачно је да се много одлучује на „другом месту“, али пристајањем на то без гласа протеста или барем покушаја отпора постајемо саучесници у сопственој пропасти. Јер како год да окренемо – ипак, МИ смо ти који излазимо или не излазимо на изборе, гласамо или не гласамо, бирамо или разочарани одустајемо... Ко нам је дао право да три хиљаде година после Платона будемо „политички идиоти“?

Наши стари су нас гњавили својим причама о офанзивама и чекању савезника (како ко и како кога)... Они су се борили или су барем покушавали да се боре. О чему ћемо ми сутра причати својим унуцима? Како нас као бесловесну марву нико није питао ни за шта? Како смо државу коју су нам други оставили, поклонили онима који им је својевремено нису могли отети?! Јесмо ли већ на дну?

И ако јесмо – можемо ли се са њега одразити према површини септичке јаме или нам је суђено да се у њој удавимо?